

Odense Amts 1ste Valgkreds (Koch) tænkte sig. Jo mindre Betydning Sagen har, desto lavere bliver Forbringen til den strenge Gjennemførelse af Anklageprincippet paa den Maade, at der nødvendig skal være en Repræsentant for Anklagemagten tilstede under Hovedforhandlingen. Den Slags Sager maa tages meget lettere, og Udkastet har derfor ikke ment, at det f. Ex. paa nogen Maade skulde være en Hindring for at behandle en Politisag, at der ikke mødte nogen personlig Repræsentant for Anklagemagten, naar der blot var et Anklagekrift eller en Anklageakt at oplæse. Den Slags Sager, for hvis Behandling man jo kan tage sit Forbillede fra den offentlige Polititret her i Kjøbenhavn, maa nødvendigvis tages saa let, at der ikke indføres en saadan Ordning, hvorefter der her nødvendigvis skulde være en Sagsfører tilstede som Repræsentant; Sligt vilde forekomme mig et urimeligt Omkost. Dette altsaa med Hensyn til de Ranker, der bleve fremførte mod den Politiorganisation, som Udkastet tilsigter, og særlig da med Hensyn til Spørgsmaalet om, paa hvilke enkelte Punkter der muligvis kunde tænkes andre Organer, trædende istedetfor Politiet. At denne Ordning er nødvendig i alt Væsentligt saaledes, som den er foreslaet, vil man ikke være i Tvivl om, naar man overhovedet lægger Vægt paa Anklageprocessen i Strafferetspleien. En kraftig Politiorganisation er en absolut Nødvendighed, og det er jo det, som Organisationsudkastet her tilsigter.

Siden jeg er kommen til Spørgsmaalet om Politiets Organisation, vil jeg dernæst udtale mig om det, som ogsaa nærmest vedrører Strafferetspleien, nemlig de Punkter, der ere fremdragne med Hensyn til Nævningsvalget eller Nævningernes Kaldelse. Det er to Punkter, som der især ere gjorte til Gjenstand for Kritik. Det ene Punkt er Bestemmelsen i § 63, som ligeledes blev fremdragen af det ærede Medlem for Bræstø Amts 3die Valgkreds, og som lyder saaledes: „Fritagen for at være Nævning er Enhver, som ude- ruffende eller væsentligt ernærer sig ved sine Hænders Gjerning“. Jeg maa her bede aldeles bestemt lagt Mærke til, at der staar „Fritagen“ og ikke „Udelukket“ og at der dernæst er Bestemmelser i det Efterfølgende, som aldeles bestemt vise, at der kun er Tale om Fritagelse, og det staar til Enhver, som hører til den Klasse, at fordre Optagelse. Det er virkelig at give det et noget falsk Udseende, naar man mener, at det er det Samme som Udelukkelse. Det staar aldeles frit for den Paagjældende at forlange sig optagen, og den Forskjel, der er gjort mellem dette og de efterfølgende Tilfælde, er fra Kommissionens Side udelukkende grundet paa den Betragtning, at man vil lette Byrden for de nævnte Personer, idet man gaar ud fra den Forudsætning, som Erfaringen andre Steder bekræfter, at Personer, som høre til denne Klasse af Medborgere, regelmæssig ville og

maa ønske sig fritagne for Hvervet, fordi det er en betydelig Byrde, som falder stærkest paa dem. Naar man gaar ud fra, at dette gjælder om Flertallet af dem, vil det være ubilligt mod dem at sige, at deres Fritagelse skal være betinget af, at de komme med et skriftligt Forlangende derom, thi vi vide jo, hvor vanskeligt det er for Folk i Almindelighed og ganske i Særdeleshed for Mænd af den Samfundsklasse, der her sigtes til, at beslutte sig til at sætte Pennen til Papiret om Sligt. Derfor vil en saadan Bestemmelse føre til, at de Paagjældende i Reglen blive opførte paa Listerne, og Valget vil maaske endogaa hyppig træffe dem, uden at de ane det, og saa kommer Diebliftet, hvor det viser sig, at det er en meget ubehagelig og besværlig Ting, som maaske endogaa paadrager dem betydelige Bøder, naar de skulde mene, at de kunne tage sig Opfyldelsen af det Hvervet, som saaledes meget imod deres Ønske, næsten uden at de ane det, er blevet paalagt dem. I den Henseende har ogsaa Udkastet fulgt Forbillede andetsteds fra, Forbillede, hente fra næsten alle Love om dette Forhold og særlig fra de mest liberale Love, f. Ex. dem, der udkom i Frankrig under Republikken baade i 1848 og i 1870. Disse Nævningeorrdninger have den samme Regel, og vi have derfor troet, at den ganske svarede til Forholdets Natur. Som sagt, om Udelukkelse er der ialtsald ikke Tale, og af den ærede Rigsdagsmands Foredrag har jeg jo ogsaa tydelig erfaret, at han selvfølgelig heller ikke mener dette; men jeg kan dog ikke undlade at bede det ærede Medlem — henfende til den Indflydelse, som han ved Tid og Leilighed kan have paa Befolkningen — om, at han — uagtet han jo isørigt ikke er enig i denne Bestemmelse — vil forklare dette Forhold for den store Befolkning og saaledes gjøre Sit til, at der ikke indtræder Misforstaaelse i den Henseende. Der kan jo saa overordentlig let fremkomme Misforstaaelser af denne Art, der da kunde kaste en Skygge paa hele Udkastet, som vilde være høist uførtjent, ja som i dette Tilfælde vilde være overordentlig uførtjent overfor Kommissionen, saameget mere som der jo fornuftigvis fra Kommissionens Side kan være lagt nogen Vægt paa det Standpunkt at ønske en Udelukkelse her. Al Vægten her ligger — hvilket ogsaa med Føie blev bemærket igaar — paa den Maade, hvorpaa Udtagelsen fra Grundlisten til Navnlisten er ordnet, men om der kommer Flere eller Færre paa Grundlisten, har kun en underordnet Betydning overfor dette Spørgsmaal. Forøvrigt skal jeg ikke gaa meget nøje ind paa det Spørgsmaal, hvorledes denne Klasse, der isølge § 63 er fritagen, egentlig skal begrænses. Kommissionen har været sig fuldstændig bevidst, at dette „Enhver, som udelukkende eller væsentligt ernærer sig ved egne Hænders Gjerning“ var en noget ubekemt Angivelse, saa at der naturligvis derom vil kunne opstaa mangfoldige Tvivl. Jeg